Pregaria.cat

Entrada

Si algú vol venir amb mi

En arribar a la collada i sense descarregar les motxilles les dues amigues van seure a terra respirant a tota marxa acaloradament. La pujada per la tartera havia estat impressionant i esgotadora.

Al cap d'una estona s'apropen a la creu de terme a pocs metres del cim. Una resta d'altres temps que aguanta hiverns i calors, nits i dies, i excursionistes de tota mena. Gravada a la pedra hi ha una inscripció que els costa molt de llegir. La van desxifrant fins que hi llegeixen: *Si algú vol venir amb Mi que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i que m'acompanyi.*

Es miren. La Elena, que no és creient, li pregunta a la seva amiga Maria: *què vol dir això? no creus que és una mica "friqui"?* Li respon la Maria: *si et sembla primer esmorzem, i després tranquil·lament t'ho explico, val?*

Són unes paraules de Jesús, que representen una invitació a la nostra llibertat. És un Mestre que convida a qui vulgui seguir-lo. I li diu què ha de fer per formar part del seu grup.

En primer lloc ha d'acceptar que per sobre de tot, també del seu propi interès, ha d'estar disposat a viure segons el que Déu vol. No és una qüestió negativa. És un tema de prioritat, que representa una acceptació d'amor.

Això - diu el Mestre - li portarà dificultats, superacions, possibles maldecaps i fins anar contra corrent en determinats aspectes. El conjunt de tot plegat és com una creu. La seva creu, conseqüència de la seva opció. Jo penso que no es refereix tant a les limitacions i dificultats de la vida, com a aquelles dificultats que comporta ser deixeble de Jesús.

Finalment el Mestre li diu que l'acompanyi. No està gens malament això de sentir-se acompanyada per Jesús i d'acompanyar-lo a Ell. És una relació misteriosa, real i que es viu amb alts i baixos. Una clau, almenys al meu entendre, de felicitat. No una felicitat fàcil, és clar; però espiritualment seria semblant a la pujada que hem fet nosaltres fins a aquesta collada.

Ens ha costat.... i mira que n'estem de bé aquí.

La Elena quasi no ha entès res.

Però li queden clares dues coses. La primera que la Maria té dintre seu una vida intensa, que deu ser un del secrets de la seva manera de ser, servicial i normalment joiosa.

I la segona que el tema resta pendent. No vol tancar-se a la possibilitat que avui si li ha obert.

Vull o no vull? Ara o més endavant?

Jesús Renau sj